

s. ZVONKA MIKEC, HMP - MOZAMBIK

Misijonar, božji poslanec si ljudstvu, Gospodar zemlje nebes te poslal je med nas ...

Vsakič, ko se 'vračam nazaj', da se Bogu zahvalim za neizmerni dar misijonskega poklica, v meni odzveni ta čudovita misijonska pesem, ki so jo misijonarji pred mnogimi leti prepevali, ko so po župnijah pridigali tako imenovane "ljudske misijone". Spomnim se, kako nas jo je učil eden od pridigarjev in prav gotovo se je ta misel o 'Božjem poslancu ljudstvu' globoko zasadila v moje srce. Tako da, ko je prišel misijonar iz Afrike in je nas otroke vprašal (jaz sem bila takrat stara 12 let), 'kdo bi šel z njim med afriške otroke', sem bila takoj pripravljena. Ko sem počasi prepoznala, da je res to Božji klic, sem z veseljem odgovorila "Tukaj sem Gospod, pošlji mene" in z navdušenjem začela veliko "avanturo" priprave na redovniški in potem misijonski poklic. Odkar sem pred skoraj tridesetimi leti stopila na afriška tla, se vsak dan bolj zavedam, da je Ljubezen tista gonilna sila, ki je zmožna prekoračiti gore in doline, žalost in veselje, trpljenje in darovanje in nenazadnje umreti, da se rodi nekaj novega.

V Angoli sem v mojih mladih navdušenih letih delovala najprej kot koordinatorka kateheze na našem misijonu v Cacuaco in spominjam se, kako sem govorila staršem otrok, ki so se pripravljali na krst. Ko sem ponavljala "Pojdite po vsem svetu in krščujte v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha", sem globoko začutila, da izvršujem to, kar je Kristus naročil svojim učencem ..., da sem v vrsti tistih, ki nadaljujejo poslanstvo, da sem z odgovorom "pošlji mene" sodelovala v Cerkvi za širjenje Božjega Kraljestva. In ta bogat občutek me je vedno navdihoval, vsa ta leta misijonskega dela, pa četudi zelo različno. Kot misijonarka sem morala biti pripravljena na vse: od formiranja katehistov in učenja šivanja, do koordiniranja misijona in vseh aktivnosti na njem, poučevanja religije v šoli, pa spremljanje gradnje, koordiniranja financ in nenazadnje na raznih koncih izvrševati tudi delo predstojnice skupnosti in Provincijalne predstojnice v Angoli in zdaj v Mozambiku.

A pri vsem tem delu me vedno navdihuje preprost pogled otrok na moji prvi misijonski postojanki: ko sem vsak dan odprla zunanja vrata in začutila nedolžen pogled otrok na cesti, ki so se zadovoljili z mojim ljubečim pogledom in dobro besedo, sem globoko začutila, da je Bog gotovo prisoten tam, kjer je ljubezen, kjer so mali, ubogi in preprosti. Izkušnje se ne da opisati, zato sem od 1998 leta nudila možnost mnogim mladim iz Slovenije, avstrijske Koroške, Italije in drugih koncev sveta, da so prišli na misijon in izkusili to Božjo bližino v preprostih gestah in delu z najrevnejšimi.

Bog Ljubezen – karitas – pa me, skupaj s sosestrami, izziva in spodbuja k neštetim konkretnim dejanjem za najrevnejše. In to delamo v duhu Don Boska in Matere Mazzarello, ki sta svoje življenje posvetila najbolj ubogim otrokom in mladini. Tako so naše misijonske postojanke polne otrok v naših šolah, v oratorijih, poklicnih šolah in internatih. Nenazadnje pa smo te dni tudi med vojnimi begunci na severu Mozambika, med najbolj trpečimi in ubogimi.

Božja Ljubezen me spremlja vsak dan in njej se izročam in prosim, da mi nakloni zdravja in velikodušnosti do konca.

s. Zvonka Mikec

Maputo, Mozambik, 20. 9. 2020